

lidte for enhver skade, der er voldt med køretøjet, og som er omfattet af færdselsloven. De lovpligtige ansvarsforsikringer for motordrevne køretøjer dækker ifølge policen ethvert ansvar for skade forvoldt ved benyttelse af køretøjet, altså også skader forvoldt ved kørsel på områder, der ikke er omfattet af færdselsloven. Af praktiske grunde er det fundet hensigtsmæssigt at lade reglen omfatte ethvert tilfælde, der er dækket af den lovpligtige ansvarsforsikring, uanset om ansvaret også er omfattet af færdselsloven.

Luftfartslovens erstatningsregler findes i §§ 106–114 (befordrerens ansvar for skade på flypassagerer og på befordret gods) og i §§ 127–130 (skade på person eller ting uden for fartøjet).

Med hensyn til erstatningsreglerne i søloven bemærkes, at reglerne er fastlagt ved internationale konventioner, og de kan derfor ikke ensidigt ændres af et enkelt land. Reglerne findes i §§ 118–123 (bortfragterens ansvar for gods, bortset fra rejsegods), §§ 188–201 (bortfragterens ansvar for personskade og skade på rejsegods), §§ 220–222 (erstatningsansvar ved sammenstød mellem skibe), §§ 233–243 (rederens erstatningsansvar) og §§ 267–284 (erstatningsansvar for olieskader).

Det skal fremhæves, at der gennem den foreslåede bestemmelse ønskes en bevarelse af de hidtidige erstatningsregler uændret. Dette medfører således, at der altid er regresadgang uanset ansvarsgrundlagets karakter. Der er således regres ved alle skader forvoldt med motordrevne køretøjer, luftfartøjer og skibe. De her foreslåede undtagelser fra bestemmelsen i § 19 var også foreslået af erstatningslovudvalget. Udvalget havde som nævnt foreslået flere undtagelser, men disse undtagelser er udgået som overflødige som følge af bestemmelsen i § 19, stk. 2, nr. 2. Udvalgets forslag er omtalt i betænkning II, side 16–22, side 46 (§ 8) og side 53–54 (bemærkninger til § 8).

Til § 22

Bestemmelsen fastslår i *stk. 1*, at et forsikrings-selskab – såfremt der er erstatningsansvar for en skade, der er dækket af en skadesforsikring – indtræder i den skadelidtes ret mod den erstatningsansvarlige i det omfang, selskabet har betalt erstatning. I *stk. 2* bestemmes det, at selskabet ved livs-, ulykkes- og sygeforsikring eller anden personforsikring uanset forsikringens karakter intet krav har mod den erstatningsansvarlige.

Bestemmelsen, der erstatter forsikringsaftalelovens § 25, stk. 1, 1. pkt., og § 25, stk. 2, svarer med redaktionelle ændringer til erstatningslovudvalgets

forslag. Der henvises til betænkning II, side 46 (§ 9) og side 54–55 (bemærkninger til § 9).

Reglen i *stk. 1* omfatter generelt skadesforsikring. Ved tingsforsikring og driftstabsforsikring har reglen betydning i de tilfælde, hvor erstatningsansvaret ikke falder væk som følge af § 19, stk. 1. Bortfalder ansvaret således ikke, har forsikrings-selskabet regres mod den erstatningsansvarlige.

Reglen i *stk. 2* følger i og for sig allerede af bestemmelsen i § 17, stk. 1, efter hvilken der ved personskade og tab af forsøger ikke er regres for forsikringsydelse uanset forsikringens karakter. For at tydeliggøre, at § 22, stk. 1, ikke finder anvendelse på personforsikringer, er det dog fundet hensigtsmæssigt også at medtage bestemmelsen her.

Reglen omfatter enhver personskadeforsikring uanset forsikringens karakter, dvs. uafhængigt af, om forsikringen er tegnet som en skadesforsikring eller summaforsikring. Såvel *stk. 1* som *stk. 2* skal i overensstemmelse med forsikringsaftalelovens § 25, som reglerne afløser, forstås således, at bestemmelsen kun gælder for forsikring, der er omfattet af forsikringsaftaleloven.

Til kapitel 3

Dette kapitel indeholder bestemmelser om arbejdstagers ansvar, en almindelig lempelsesregel for erstatningsansvar samt en regel om adgang til i særlige tilfælde at kunne se helt eller delvis bort fra skadelidtes medvirken til skaden. Endvidere foreslås der i kapitlet regler om den indbyrdes fordeling af erstatningsbyrden mellem flere erstatningsansvarlige, en regel om godtgørelse for tort samt regler om, i hvilket omfang lovens regler kan fraviges ved aftale.

Til § 23

Bestemmelsen vedrører arbejdstagers erstatningsansvar, dels over for tredjemand, dels over for arbejdsgiveren, herunder den indbyrdes regres i tilfælde, hvor arbejdstager og arbejdsgiver er solidarisk ansvarlige over for tredjemand. Bestemmelsen bygger som nævnt i de almindelige bemærkninger pkt. 2.2. på en foreslået bestemmelse i betænkning nr. 352/1964 om arbejdsgiveres erstatningsansvar for ansattes skadegørende handlinger m.v. Der henvises til betænkningen side 29–32 og side 35 og 37 (§ 4, stk. 1–3, i lovudkastet) samt side 39. Endvidere henvises til erstatningslovudvalgets betænkning II, side 36–38 og 55. Ved formuleringen af *stk. 1* og *2* er der taget udgangspunkt i §